

Sygn. akt II AKz 1043/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Witold Mazur

Protokolant: Karolina Jach

po rozpoznaniu w sprawie **S. W.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i inne

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 14 września 2020 roku, sygn. akt V K 165/20,

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 14 września 2020 roku, sygn. akt V K 165/20, na podstawie art. 344 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k., art. 258 § 3 k.p.k. i art. 263 § 3 k.p.k., utrzymał w mocy stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego S. W., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice – Zachód w Katowicach z dnia 22 czerwca 2020 roku, sygn. akt VIII Kp 244/20 i przedłużył jego stosowanie na okres dalszych trzech miesięcy, tj. do dnia 17 grudnia 2020 roku, do godz. 23:40.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonego S. W., który zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, tj. art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz art. 257 § 1 i 2 k.p.k. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę poprzez zastosowanie środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym w miejsce tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego S. W. okazało się niezasadne.

Sąd Okręgowy w Katowicach słusznie uznał, że wobec oskarżonego S. W. na obecnym etapie postępowania sądowego aktualne pozostają zarówno ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych, o jakiej mowa w art. 249 § 1 k.p.k., jak również przesłanki szczególne zawarte w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz art. 258 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy wskazać, że przesłanką ogólną stosowania środków zapobiegawczych jest istnienie dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwa, co wynika z przepisu art. 249 § 1

k.p.k. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, w sposób przykładowy zaprezentowany w treści zaskarżonego postanowienia, niewątpliwie uzasadnia występowanie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego S. W. zarzucanych mu czynów. Podkreślenia wymaga to, że istnienie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstw w żaden sposób nie jest równoznaczne z przypisaniem oskarżonemu sprawstwa, kwalifikacji prawnej czynów, czy też winy w zakresie stawianych mu zarzutów. Sąd przy stosowaniu środków zapobiegawczych nie dokonuje kompleksowej oceny materiału dowodowego, bowiem ta należy do sądu orzekającego, na etapie wyrokowania, po przeprowadzeniu przewodu sądowego. Oceny stanowiska Sądu Okręgowego nie zmienia argumentacja skarżącego, w której odwołano się do treści zeznań małoletniej K. S., obecnej w domu w trakcie zdarzenia. Skarżący podał, że małoletnia nie wskazała, aby oskarżony chciał skrzywdzić pokrzywdzonych, niemniej co trafnie podkreślono, nie była ona bezpośrednim świadkiem całego zdarzenia. Zaznaczyć trzeba, że skarżący pomija przy tym te zeznania świadków, z których wynika, że to właśnie oskarżony w dniu zdarzenia przejawiał zachowania agresywne wobec swoich rodziców. Niewątpliwie podane kwestie wymagają wnikliwych ustaleń, jednakże pojawiające się rozbieżności na tym polu powinny zostać wyjaśnione przed sądem I instancji, po przeprowadzeniu całego postępowania sądowego. Dokonywanie na tym etapie całościowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, czy też indywidualizacji odpowiedzialności oskarżonego przez sąd I instancji, a tym bardziej przez sąd odwoławczy, jest niedopuszczalne, bowiem ocena ta w żaden sposób nie byłaby rzetelna, a jedynie wybiórcza. Nadto w realiach niniejszej sprawy, wbrew stanowisku skarżącego, konieczne jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego, będącego we wstępnej fazie.

Aktualna pozostaje wciąż także przesłanka określona w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., a więc obawa, że oskarżony może nakłaniać do składania fałszywych zeznań albo w inny bezprawny sposób utrudniać postępowanie. Zaznaczyć trzeba, że materiał dowodowy opiera się w znacznej mierze o osobowe źródła dowodowe. Nie można pominąć, że część świadków zawnioskowanych do przesłuchania w postępowaniu sądowym to osoby znane oskarżonemu. Nie można więc wykluczyć, że w warunkach wolnościowych mógłby on podjąć próby kontaktowania się z tymi osobami celem wpłynięcia na treść ich zeznań. Nadto sąd odwoławczy dostrzega, że postępowanie przygotowawcze zostało zakończone, świadkowie złożyli zeznania, oskarżony dotychczas nie przejawiał zachowań, mających na celu utrudnianie niniejszego postępowania, w części przyznał się do popełniania stawianych mu zarzutów, składając przy tym wyjaśnienia, to jednak należy wskazać, że dla przyjęcia obawy mactwa procesowego nie jest konieczne, aby podjął on już konkretne zachowania utrudniające to postępowanie. Tymczasowego aresztowania nie stosuje się za to, że oskarżony wcześniej postępowanie utrudniał, ale stosuje się je dlatego, aby nie miał on szansy podjęcia takich zachowań, to jest aby takim jego zachowaniom zapobiec (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 grudnia 2015 roku, sygn. akt II AKz 479/15, KZS 2016/2/45). Postępowanie sądowe znajduje się obecnie we wstępnej fazie, zgromadzone dowody zostaną poddane analizie i weryfikacji bezpośrednio na rozprawie przed sądem I instancji, dlatego też tak ważne jest, aby zabezpieczyć niezakłócony tok tych czynności w drodze stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie zaistniała również szczególna przesłanka uzasadniająca konieczność dalszego stosowania względem oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Zgodnie z powszechnie akceptowanym orzecznictwem przesłanka ta stanowi wraz z przesłanką ogólną z art. 249 § 1 k.p.k. podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wówczas, gdy zarzucony oskarżonemu czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat i jednocześnie wymierzenie w danym konkretnym przypadku surowej kary jest realne. Mając na względzie kwalifikację prawną czynów, których popełnienie obecnie zarzucono S. W., w tym zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. zagrożonej karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 8, karą 25 lat pozbawienia wolności albo karą dożywotniego pozbawienia wolności, jak również okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstw, charakter czynów, wysoką społeczną szkodliwość, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, groźba wymierzenia surowej kary, w przypadku stwierdzenia jego sprawstwa i winy, jawi się jako realna, a nie jedynie hipotetyczna. Nadto w orzecznictwie funkcjonuje pogląd, że groźba surowej kary rodzi domniemanie prawne, iż oskarżony może podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania. Z uwagi na to, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania

prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, że oskarżony podejmował w przeszłości konkretne działania w tym kierunku (por. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3.11.2011 r., sygn. akt II AKz 708/11, LEX nr 1102946, KZS 2012/1/73, Prok.i Pr.-wkł. 2012/4/3).

Kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia prowadzi też do wniosku, że w dalszym ciągu istnieją podstawy stosowania względem oskarżonego tymczasowego aresztowania, w oparciu o przepis art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., z powodu uzasadnionej obawy jego ucieczki lub ukrycia się oraz wobec istniejącej obawy, że może on popełnić przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, zwłaszcza, że miał grozić popełnieniem takiego przestępstwa, o której mowa w art. 258 § 3 k.p.k. Sąd Okręgowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych i prawnych w tym zakresie, a w świetle argumentacji skarżącego szczegółowe odwoływanie się do każdej z tych przesłanek nie jest uzasadnione.

W konsekwencji uznać więc trzeba, że obecny etap postępowania sądowego prawidłowo może zabezpieczyć jedynie dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania. W świetle przyjętych obaw i ich nasilenia, uwzględniając też zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania jurysdykcyjnego i jednocześnie zasadę minimalizacji w stosowaniu środków zapobiegawczych o charakterze izolacyjnym, tylko najsurowszy środek w postaci tymczasowego aresztowania, w sposób prawidłowy zabezpieczy jego dalszy przebieg, a środki o charakterze wolnościowym, wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie będą dawać takiej gwarancji. Z tych też powodów zarzut obrazy przepisu art. 257 § 1 i § 2 k.p.k. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się też okoliczności skutkujących koniecznością odstąpienia od przedłużenia tymczasowego aresztowania względem oskarżonego S. W. na podstawie art. 259 § 1 i § 2 k.p.k.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny postanowił, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia z informacją o jego prawomocności i pouczeniem, że zażalenie nie przysługuje doręczyć oskarżonemu S. W., jego obrońcy i Prokuraturze.
2. Zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 9 października 2020 roku